

Arrest

nr. 323 381 van 17 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 27 november 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 25 februari 2021 ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring, dat ingevolge deze

intrekking doelloos was geworden, werd bij arrest met nummer 256 403 van 15 juni 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.3. Op 9 juni 2023 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard. Tevens werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen deze beslissingen heeft de verzoekende partij geen beroep aangetekend.

1.4. Op 26 juli 2023 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde trof op 29 april 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 30 mei 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2023 werd ingediend door :

A., A. [...]nationaliteit: M. [...] geboren te S. B. [...] op [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23.06.2020 een eerste aanvraag 9bis heeft ingediend. Deze aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard op 27.11.2020, aan betrokkene betekend op 04.01.2021. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep, op 09.06.2023 werd er een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat twee van de drie broers over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, zijn overleden ouder de Belgische nationaliteit hadden, één broer over de Duitse nationaliteit zou beschikken, dat zijn neven en nichten over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij, sinds zijn aankomst, wordt opgevangen door familieleden en door hen in zijn onderhoud zou worden voorzien. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel staving stuk voor. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene bovendien geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te

vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst er op dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar twee broers die in België verblijven, één broer de Duitse nationaliteit heeft. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige kinderen onderling valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit de woonstcontrole blijkt dat betrokkene op 09.08.2023 aangetroffen was in het huis van zijn broer, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel verklaringen van familieleden voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr.71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko niet meer op opvang zou kunnen rekenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij werkbereidheid zou zijn, dat hij vrijwilligerswerk zou deed voor ASBL Collectactif te Ganshoren) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 april 2024 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij werd hiervan eveneens op 30 mei 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: A., A. [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: S. B. [...]
nationaliteit: M. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3/07/1991 (lees: 29 juli 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken .

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt : " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland i'

" Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23/06/2020 een eerste aanvraag art 9bis heeft ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Op 09/06/2023 ging verzoeker tegen deze beslissing in beroep. OP 09/06/2023 werd er een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten"

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt :

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft

Verzoeker heeft in het verzoekschrift dd. 26/07/2023 nochtans duidelijk meegedeeld dat art 3 EVRM ingeroepen wordt als uitzonderlijke omstandigheid, alsook het lang precair verblijf, de duurzame sociale verankering, de vele banden met België, de prangende humanitaire situatie; dat indien verzoeker dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art 3 EVRM en een bedreiging voor verzoeker zijn fysieke en psychische integriteit; dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling

Verzoeker komt in Marokko volledig alleen te staan; zonder werk; zonder sociale zekerheid. Hij zal daar terecht komen in een prangende humanitaire situatie .

Al de leden van zijn kerngezin; zijn broers en hun familieleden wonen sedert lange tijd in België en hebben een legaal verblijf.

De gemachtigde had blijkbaar geen oog voor de specifieke situatie van verzoeker; mn. dat hij, toen zijn familie vertrok naar België, alleen achterbleef Marokko .

Verzoeker heeft zijn beweringen wel degelijk gestaafd door een begin van bewijs; Hij heeft een uitgebreid stukkenbundel meegedeeld op basis waarvan zijn lang verblijf in België vaststaat; hij deelde mee verklaringen van familieleden; referenties van vrienden en kennissen ; bewijzen van verblijf

Verzoeker verblijft al een groot deel van zijn volwassen leven in België ; periode tijdens dewelke inderdaad hechte relaties worden opgebouwd en een economische en sociaal maatschappelijke positie wordt verworven.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands .

Hij volgde opleidingen in België; test competenties keuken; opleiding Rode Kruis; referenties van zijn vrijwilligerswerk Hij is werkbereid;

De gemachtigde ging bijgevolg in de beslissing, waartegen huidig beroep uit van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gefundeerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet als zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden. Wegens zijn lange verblijf in België en vooral wegens de omstandigheid dat verzoeker in België de leden van zijn kerngezin vervoegde — heeft verzoeker inderdaad wel degelijk stabiele engagements in België aangegaan .

We kunnen besluiten dat verzoeker alleen zijn kindertijd en tijd als jong— volwassene in Marokko doorbracht; tijdens deze periode worden doorgans geen duurzame engagements opgenomen .

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst en onvoldoende zijn om te wegen als buitengewone omstandigheid.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij, sinds zijn aankomst, wordt opgevangen door familieleden en door in zijn onderhoud wordt voorzien

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst erop dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé— en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; m.n. in hun onderlinge samenhang gelezen en m.n. met de omstandigheid dat verzoeker in België samenwoont met zijn de andere leden van kerngezin; broer en hun familieleden.

In de aanvraag dd 26/07/2023 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie in Marokko en België;

Verzoeker heeft geen bestaansmiddelen in Marokko.

In België woont hij in bij zijn broer M. [...], die hem ook financieel onderhoudt en dit onderhoud , wegens de samenwoont voor het overgrote deel in natura kan verlenen; wat voor hem financieel gunstiger uitkomt en haalbaar is.

Uit de woonstcontrole dd 09/08/2023 blijkt inderdaad dat verzoeker werd aangetroffen in de woning van zijn broer, M. [...].

Het is tevens zowel voor verzoeker als voor zijn overige familieleden onmogelijk om de financiële last van een reis naar Marokko en een verblijf in Marokko voor verzoeker te bekostigen; om eventueel in Marokko de machtiging tot verblijf in te dienen.

Deze specifieke omstandigheden van deze zaak worden niet naar beoordeeld door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

Gelet op zijn lang verblijf in België en gelet op de eerder jonge leeftijd van verzoeker bij zijn komst naar België, heeft verzoeker in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen.

De leden van zijn kerngezin wonen in België.

De bijzondere band — de vestiging van de economische- en de privé belangen van verzoeker in België als toepassingsvoorwaarde in art 8 EVRM gesteld, zijn in casu aanwezig.

Er zijn in casu bijzondere banden van afhankelijkheid, zoals vereist voor de toepassing van art 8 EVRM op de banden met andere gezinsleden en meerderjarige siblings. Zoals reeds gezegd is verzoeker volledig afhankelijk van zijn broer M. [...]; bij wie hij in België inwoont. In casu zijn er aldus wel degelijk "des éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; m.n. met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf, eerder van korte duur zijn; m.n. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 29/04/2024 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker en diens familie veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Verzoeker zelf heeft in Marokko geen bron van inkomsten.

Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk zodat hij kan voorzien in zijn levensonderhoud.

De genomen beslissing dd. 29/04/2024, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Er is voldoende aangetoond dat het voor verzoeker en bij uitbreiding voor zijn naaste familieleden heel moeilijk zal zij om het verblijf van verzoeker in Marokko te financieren.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 26/07/2023 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen.

*De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.
Het middel is gegrond.*

(...)

5. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen .”

2.2. De Raad stelt vast dat het middel enkel op duidelijke wijze wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt enkel opgemerkt dat een vernietiging hiervan zich eveneens opdringt indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd en dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd omdat er nog een beroepsmogelijkheid openstaat tegen de eerste bestreden beslissing.

De Raad wijst er vooreerst op, dat in weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet automatisch de vernietiging van het bestreden bevel volgt (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806 en mutatis mutandis RvS 27 november 2020, nr. 249.085).

De verzoekende partij laat verder na toe te lichten op basis van welke wetsbepaling zij meent dat een mogelijke beroepsprocedure tegen de afwijzing van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben dat zij op rechtmatige wijze verder in België kan verblijven. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de verzoekende partij en belet in principe niet dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Bovendien heeft een annulatieberoep ingediend bij de Raad geen automatische schorsende werking, en een beroepsprocedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort, blijkens de opsomming vervat in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten evenmin op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Het enkele feit dat de verzoekende partij nog over de mogelijkheid beschikte om een beroepsprocedure in te leiden tegen de eerste bestreden beslissing, verhinderde de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus niet. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij niet betwist dat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*”, waardoor de gemachtigde in beginsel, krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Aangezien de kritiek dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd op geen enkele wijze gekoppeld wordt aan een concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van het bestreden bevel tot het verlaten van het grondgebied betreft, en de verzoekende partij voor het overige geen concrete grieven heeft aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, is het middel voor zover het gericht is tegen de het bevel om het grondgebied te verlaten, ongegrond.

Het middel wordt verder enkel onderzocht met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.5. *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt

over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bewijslast met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

2.6. De verzoekende partij betoogt dat zij in Marokko volledig alleen zal komen te staan, zonder werk en zonder sociale zekerheid. Zij voert aan dat zij er terecht zal komen in een prangende humanitaire situatie waardoor zij bij een terugkeer naar Marokko zal blootgesteld worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoekende partij meent dat zij haar beweringen weldegelijk heeft gestaafd aan de hand van een begin van bewijs. Zij verwijst naar een uitgebreide stukkenbundel die zij heeft neergelegd op basis waarvan haar lang verblijf in België vaststaat, met name de verklaringen van haar familieleden, referenties van vrienden en kennissen en bewijzen van verblijf. De verzoekende partij haalt verder meermaals doorheen haar verzoekschrift aan dat zij geen bestaansmiddelen of bron van inkomsten heeft in Marokko, dat het voor haar en haar familieleden onmogelijk is om de financiële last van een reis naar en een verblijf in Marokko te bekostigen, en dat zij daar geen netwerk meer heeft om op terug te vallen,

De Raad wijst erop dat er, om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, moet worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij, ingevolge de bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekende partij dient haar beweringen dan ook te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag van 26 juli 2023 aangaande de door haar voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM het volgende aanvoerde:

“Dat indien verzoeker dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM; Dat dit een inbreuk op zijn privacy en zijn familiaal leven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoeker zijn fysieke en psychische integriteit; Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling; Dat verzoeker al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn; Dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en al zijn belangen in België heeft; Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie; Dat verzoeker de prangende humanitaire situatie en sociale bindingen inroept; Dat verzoeker sinds het jaar 2012 ononderbroken in België verblijft; Dat hij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen; dat indien hij dient terug te keren naar Marokko, hij geïsoleerd zal achterblijven, daar alle familieleden zich hebben weten te verspreiden over België en Duitsland (...).” De bewijsstukken die de verzoekende partij aan haar verblijfsaanvraag toevoegde, en waarnaar zij in haar verzoekschrift opnieuw verwijst, betreffen verklaringen van haar familieleden, vrienden en kennissen met betrekking tot haar verblijf en integratie in

België. Geen van deze stukken toont echter aan dat de verzoekende partij bij een (tijdelijke) terugkeer naar Marokko zou worden blootgesteld aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, zodat de verwerende partij terecht besluit dat er geen begin van bewijs van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM werd neergelegd..

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in Marokko geen werk en geen toegang tot de sociale zekerheid zou hebben, en betoogt dat deze beweringen voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, kan de Raad haar niet volgen. De verzoekende partij verzuimt namelijk om enig concreet (begin van) bewijs voor te leggen dat haar bewering geen werk te zullen kunnen vinden in Marokko of er geen toegang te zullen krijgen tot de sociale zekerheid staat. Het gegeven dat de verzoekende partij in België, gelet op haar precaire verblijfssituatie, mogelijk niet zelf kan voorzien in haar levensonderhoud, betekent overigens nog niet dat zij hiertoe niet in staat zou zijn in het land waar zij geboren en getogen is en tot de leeftijd van achtentwintig verbleven heeft. Bovendien is de verzoekende partij inmiddels 40 jaar oud is, en er liggen geen aanwijzingen voor dat zij niet zelf een inkomen zou kunnen verwerven in haar land van herkomst. Hoewel zij stelt dat haar familie, die haar naar eigen zeggen momenteel onderhoudt in België, haar niet financieel kan bijstaan tijdens haar verblijf in Marokko, staat zij deze bewering niet met enig begin van bewijs.

Waar de verzoekende partij volhoudt dat zij in Marokko geen netwerk heeft waarop zij kan steunen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde hieromtrent concreet gemotiveerd heeft als volgt:

“ Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko niet meer op opvang zou kunnen rekenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij toont niet aan dat dit motief van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij voert weliswaar aan zij alleen in haar kindertijd en als jongvolwassene tijd heeft doorgebracht in Marokko, en dat zij tijdens deze periode geen duurzame engagementen heeft opgebouwd. Echter, met dit algemeen betoog slaagt de verzoekende partij er niet in om deze motieven van de eerste bestreden beslissing, die de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig acht, te ontkrachten. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, heeft de verzoekende partij achtentwintig jaar in Marokko gewoond. De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij haar verblijf in Marokko tracht te minimaliseren tot haar 'kindertijd' en 'jongvolwassenheid'. Gelet op het feit dat de verzoekende partij bijna drie decennia in Marokko heeft gewoond, acht verweerder het verder erg onwaarschijnlijk dat zij er geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Met de loutere bewering dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in haar herkomstland geen duurzame engagementen zou hebben opgebouwd, slaagt zij er niet in dit motief van verweerder te weerleggen. Het is bovendien aan de verzoekende partij zelf om de door haar aangevoerde elementen, die zij als buitengewone omstandigheden beschouwt, aannemelijk te maken. Zij moet dan ook concreet aantonen dat zij geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft in Marokko, hetgeen zij nalaat te doen. Louter verwijzen naar het feit dat verschillende van haar familieleden in België verblijven en dat zij hier geïntegreerd zou zijn, volstaat niet. Het gegeven dat de verzoekende partij familiale en/of sociale banden heeft met België betekent immers niet dat de verzoekende partij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en om die reden verhinderd zou zijn tijdelijk in dit land te verblijven.

De verzoekende partij verwijt de gemachtigde nog dat hij niet onderzocht heeft wat de impact zal zijn van haar leefomstandigheden in Marokko op haar dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven. De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat zij de bewijslast draagt voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden en dat het verweerder in de eerste bestreden beslissing enkel

toekwam na te gaan of de ingeroepen elementen verantwoorden dat de machtigingsaanvraag in België wordt ingediend. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar machtigingsaanvraag heeft aangehaald, laat staan gestaafd, dat haar leefomstandigheden in Marokko zodanig slecht zouden zijn dat haar dagelijks functioneren in Marokko of haar vermogen om zich te handhaven zodanig zou worden aangetast dat dit op zich zou moeten worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De kritiek van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Marokko in een mensonwaardige situatie terecht dreigt te komen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. De verzoekende partij betoogt verder dat haar integratie en langdurig verblijf in België ten onrechte niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zij benadrukt dat zij al een groot deel van haar volwassen leven in België verblijft, tijdens deze periode hechte relaties heeft opgebouwd, een economische en sociaal-maatschappelijke positie heeft verworven, perfect Nederlands spreekt, opleidingen heeft gevolgd, vrijwilligerswerk heeft verricht en werkbereid is.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande het verblijf en de integratie van de verzoekende partij in België het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst er op dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel verklaringen van familieleden voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr.71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij werkbereidheid zou zijn, dat hij vrijwilligerswerk zou deed voor ASBL Collectactif te Ganshoren) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van verblijf en integratie in België, doch geoordeeld heeft dat het privéleven van de verzoekende partij niet van die aard is dat een tijdelijke terugkeer naar Marokko om haar aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. De gemachtigde gaat hierbij in op de elementen betreffende de in België opgebouwde banden die volgens de verzoekende partij verbroken zouden worden bij terugkeer naar Marokko. Met dit onderzoek naar het privéleven – waarmee gedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar de verzoekende partij verwijst, waaronder haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de banden die zij in België zou hebben opgebouwd, meegenomen.

De Raad herhaalt en benadrukt verder dat de verzoekende partij in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen via de geijkte procedure. De verzoekende partij moet bijgevolg op zijn minst aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in haar land van herkomst. Louter verwijzen naar haar langdurig verblijf en integratie in België volstaat hiertoe niet. Immers, deze elementen verhinderen op zich niet dat de vreemdeling tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien impliceert het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partij toe om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden geoordeeld, hetgeen zij echter nalaat te doen.

Door enkel te herhalen dat zij al een groot deel van haar volwassen leven in België verblijft, te benadrukken dat zij geïntegreerd is in België, en te volharden dat deze elementen juist wel buitengewone omstandigheden betreffen, maakt de verzoekende partij weliswaar kenbaar dat zij het oneens is met de beoordeling van de gemachtigde, doch weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat deze elementen thans niet rechtvaardigen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure indient. De verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat de beoordeling van de gemachtigde dat de verzoekende partij niet aantoont dat *“(zij) voor het uitoefenen van (haar) zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is”* onzorgvuldig, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een feitelijke herbeoordeling beoogt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, merkt de Raad nog op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat. De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.9. De verzoekende partij voert verder de schending van haar gezins-en privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De

Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad bemerkt dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoekende partij concreet als volgt:

“Het feit dat twee van de drie broers over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, zijn overleden ouder de Belgische nationaliteit hadden, één broer over de Duitse nationaliteit zou beschikken, dat zijn neven en nichten over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij, sinds zijn aankomst, wordt opgevangen door familieleden en door hen in zijn onderhoud zou worden voorzien. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel staving stuk voor. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene bovendien geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een

belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst er op dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar twee broers die in België verblijven, één broer de Duitse nationaliteit heeft. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige kinderen onderling valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit de woonstcontrole blijkt dat betrokkene op 09.08.2023 aangetroffen was in het huis van zijn broer, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel verklaringen van familieleden voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daar waar de verzoekende partij benadrukt dat alle leden van haar kerngezin sedert lange tijd in België verblijven en hier een legaal verblijf hebben, stelt de Raad vast dat de ingeroepen familiebanden blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing in rekening zijn gebracht door de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing. Verweerder heeft echter vastgesteld dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of familieleden op het Belgisch grondgebied aantoonst. Zoals verweerder terecht opmerkt, heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals *in casu* de band tussen meerderjarige broers, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 97; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië, § 45; EHRM 20 december 2011, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). De relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige broers moet aldus de gebruikelijke affectieve banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen opdat deze banden als gezins- of familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verweerder stelt blijkens de eerste bestreden beslissing vast dat dit in het geval van de verzoekende partij en haar in België verblijvende familieleden niet blijkt. De bewering dat de verzoekende partij onderhouden wordt door haar familieleden wordt immers niet gestaafd. De verzoekende partij betoogt dat zij inwoont bij één van haar broers, en dat deze haar financieel ondersteunt, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij nagelaten heeft enige stuk neer te leggen ter staving van haar bewering voor haar onderhoud afhankelijk te zijn van haar familieleden. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij van haar familie in België bijzonder afhankelijk is in de zin dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleden. Het loutere feit dat zij in België inwoont bij haar broer doet niet anders besluiten. Immers, het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32).

In de mate dat de verzoekende partij meent dat een terugkeer naar Marokko tevens een schending van haar privéleven inhoudt, wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk werd toegekend. Het privéleven van verzoekende partij heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM zal er in voorkomend geval enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het komt aan de verzoekende partij toe te geven van uitzonderlijke omstandigheden die een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. De verzoekende partij moet aantonen dat zij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat zij hechte relaties heeft opgebouwd in België, dat zij een economische en sociaal maatschappelijke positie heeft verworven, en dat zij wel degelijk stabiele engagementen in België is aangegaan. Zij laat echter na enig bewijs voor te leggen die haar beweringen kunnen staven. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe om concreet aannemelijk te maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Bij haar verblijfsaanvraag heeft zij weliswaar meerdere getuigenverklaringen ter staving van haar integratie in België toegevoegd, maar op twee stukken na zijn deze allemaal opgesteld door haar familieleden. Uit de inhoud van de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt verder niet dat de banden die de verzoekende partij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Zij heeft dan ook niet aangetoond dat zij op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing dermate diepgaande sociale of economische banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De Raad acht de beoordeling van de gemachtigde, namelijk dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen, in het licht van wat voorafgaat geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Gelet op het voorgaande, dient besloten te worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat de voormelde motieven met betrekking tot het privé-, gezins- of familieleden van de verzoekende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Zij toont derhalve niet aan dat verweerder

onterecht heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar Marokko met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen haar familie- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg blijkt niet dat de toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals vervat in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, *in casu* heeft geleid tot een beslissing die niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

2.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde zou hebben nagelaten de elementen in hun onderlinge samenhang te bekijken, verduidelijkt zij niet hoe de elementen die elk afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in samenhang toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. De verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar aanvraag aangevoerde elementen, maar toont geenszins aan op welke wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent de door haar aangehaalde elementen -op zichzelf staand of samengelezen- foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad ziet ook niet in hoe “*de elementen in hun onderling samenhang*” een andere beoordeling zouden toelaten.

De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele “methode” voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)), en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* verzuimd heeft dit te doen.

2.11. Daar waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen situatie van overmacht vereisen, stelt de Raad vast dat zij niet concreet aantoont dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een situatie van overmacht zou hebben vereist. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing.

2.12. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag onrecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.13. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Daar de verzoekende partij tijdig heeft aangetoond het voordeel van de kosteloze rechtspleging te kunnen genieten, dient het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro haar te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------